

[Annette Just]

Fremskridtspartiet er jo ikke de eneste, der har fundet på dette med, at det ikke er orlovsordninger, men flere job, der skal til. Det er faktisk også den besked, som G 7-mødet gav forleden dag, idet de sagde, at orlovsordningerne ikke er vejen frem, men at det, vi skal have i gang, er et øget antal job på alle planer og i alle lande.

Derfor er jeg ked af at måtte sige, at Fremskridtspartiets indstilling til skraldemandsmodellen her er, at den har det bedst i skralde-spanden.

Jørgen Estrup (RV):

Den debat, vi har i dag om den såkaldte skraldemandsmodel, er jo kun et led i en større rad af forslag og forsøg på at smidiggøre arbejdsmarkedet, give flere muligheder for, at ledige kan komme i beskæftigelse, og at vi i vanskelige beskæftigelsestider trods alt får givet alle eller så mange som muligt en chance for at være på arbejdsmarkedet og undgå de skadevirkninger, der er af langvarig arbejdsløshed.

I den debat har det været godt at have den åbning, som også den såkaldte skraldemandsmodel har givet, men jeg synes, man skal være opmærksom på, at det ikke er en ny debat. Det er noget, som blev startet i forbindelse med orlovsordningerne, men som jo allerede eksisterede længe før, og noget, som vi nu afprøver i et forsøg, hvor vi jo nogle gange bevæger os på grænsen af, hvad det såkaldte dagpengeforsikringssystem kan bære. Det er en del af grunden til, at vi indimellem også må være ganske restriktive med, hvor langt vi går. Det kan ikke nytte noget, at vi laver ordninger, som hiver tæppet væk under det forsikringssystem, vi har, hverken med hensyn til de regler, der gælder for forsikringssystemet, eller med hensyn til økonomien i det.

Det er baggrunden for det, jeg vil sige, for jeg synes, der har været en proportionsforvrængning i et vist omfang, fordi det tilsyneladende er blevet så vigtigt, om det er 80 pct. eller det er 100 pct. Det er ikke det, debatten om orlovsordninger og arbejdsfordelinger og andre ting i sidste ende hænger på; det er et langt vigtigere princip, vi her har med at gøre. Men selvfølgelig er det for de enkelte vigtigt, om det nu er den ene eller den anden procent, man ender på. Det tror jeg at vi alle sammen forstår.

Fra radikal side må vi sige, at vi ikke kan støtte SF's forslag. Vi synes, det er godt, at det bliver taget op – det bidrager yderligere til den debat, vi er i gang med – men som det allerede fremgik af en kort ordveksling tidligere i debatten, er der altså nogle huller i SF's forslag. Fru Lilli Gyldenkilde har fyldt et af dem ud, nemlig det, der vedrører genbesættelsen, og det synes jeg var udmærket, men der er andre.

Det er oplagt, at når man sætter en nedre grænse på 3 pct., men samtidig specificerer, at det drejer sig om 3 pct.s arbejdsløshed i det pågældende område, har man gjort det temmelig uklart, hvad det egentlig er, der er kravet i forbindelse med, om man kan sætte en såkaldt skraldemandsmodel i gang eller ej. For det er jo ikke i området, at 3 pct. er interessant, det er typisk inden for det pågældende fag eller erhverv. Hvad nu, når arbejdsløsheden varierer fra fag til fag? Så er det jo ikke specielt væsentligt, hvad procenten er for området – hvordan man i øvrigt så kan opføre det for området som helhed – men det pågældende fag og arbejdsløsheden inden for det, der er det væsentligste problem i relation til at sætte sådan en model i gang. Det er et af de problemer, jeg synes må ind i billedet.

Et andet problem er spørgsmålet om tidsbegrænsningen af sådanne ordninger. For logikken i det eksisterende system er jo, at hvis man vil have 100 pct. dagpenge, skal man stå til rådighed, og desforuden skal der være tale om en tidsbegrænsning, hvis det er en arbejdsfordelingsordning, og der skal logisk være tale om en genbeskæftigelse og en genbesættelse, i det øjeblik vi skal have det ind i en orlovsforbindelse, hvis man vil have 100 pct., ellers falder samfundsøkonomien sammen.

Ingen af de spørgsmål er der taget stilling til. Vi mangler også stadig væk at få taget stilling til spørgsmålet om tidsbegrænsningen. For ellers kommer vi i den situation, at vi ikke så at sige kan opfylde kravet om, at hvis de ledige faktisk skal stå til rådighed, er der også tale om, at de opfylder den betingelse, som samfundet og lovgivningen stiller til dem. Jeg synes, at man her bevæger sig ud over kanten af det system, vi har bygget op, og dermed er i faretruende nærhed af at undergrave det.

Derfor mener jeg, at vi skal tage den diskussion i udvalget om det forslag, der foreligger, men det kan ikke danne grundlag i sin nuvæ-